

Lusi-En Holms

(ne)savršena
devojka

Prevela
Aleksandra Čabraja

Laguna

Naslov originala

Lucy-Anne Holmes
THE (IM)PERFECT GIRLFRIEND

Copyright © Lucy-Anne Holmes 2010
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Od iste autorke:
50 načina da nađeš onog pravog

*Za Pola,
predivnog čoveka,
s ljubavlju*

♥ *Prvo poglavlje* ♥

Nekad sam bila u divnoj ljubavnoj vezi s tipom po imenu Sajmon. Trebalo je da zauvek srećno živimo. Ali nismo. Naša divna veza krenula je drugačijim putem, putem kojim se češće ide. Otišla je do đavola.

Želela bih da znam kako smo stigli do đavola. Da li se u nekom trenutku između nas uključio opasni crveni prekidač na kome piše „PROPAST!“? Ili ta veza nikad nije ni valjala? Je li bila „kaput“ od početka, ali smo bili tako opijeni seksom i ponudama „tri za dva“ za vino i masažu stopala, da to nismo ni primetili?

Ili sam ja jednostavno sve sjebala?

Kladim se da je ovo drugo. Oduvek sam bila izrazito nadarena da nešto sjebem.

Žao mi je što nisam štitila našu vezu. Trebalo je da brijem o njoj, kao o detetu. Umesto toga, pitala sam je: „Gde

bi se radije igrala? Na gradilištu ili na ulici? Hoćeš li pištolj ili nož, ili da ti dam oboje, uz malo rastvarača pride?“ I tako je moja veza odlutala nasred autoputa M25, s lepkom u stiku gurnutim u nos.

Međutim, u početku je bilo savršeno. Sećam se prvog decembra prošle godine. U Londonu je upravo zavladao doba dobre volje, poznatije kao pretpraznični pakao. Nebo je bilo uobičajene boje posivelih gaća i hladno kao crkva pre doručka. Novine su bile pune priča o globalnom otopljanju, a Sajmon i ja smo ih shvatali vrlo ozbiljno. Odlučili smo da uopšte ne pipamo termostat, već da se grejemo samo pomoću telesne toplote i da se kupamo zajedno. Bili smo pravi ekoratnici, a naš dvosobni stan u Kamdenu delovao nam je kao mladenački apartman na Maldivima.

Sajmon i ja smo se zabavljali tek nešto duže od dva meseca, ali smo već dvanaest godina bili super prijatelji, a stan smo delili čitavu godinu pre toga. Sajmon mi je rekao da je strpljivo čekao da se probudim i shvatim kako čovek mog života spava u susednoj sobi. U svoju odbranu objasnila sam mu kako se oduvek teško budim. U svakom slučaju, bili smo zaljubljeni. Lebdeli smo u ljubavnom balonu iznad pretprazničnog meteža. Mislila sam da na svetu nema igle dovoljno oštre da ga probuši. I svakako nisam bila svesna da neko upravo oštri sekiru, s namerom da naš ljubavni balon isecka na komade.

Ranije sam oduvek mrzela Božić. Svake godine sam nastojala da imitiram radosni izraz lica koji imaju žene u reklama za šminku. Međutim, teško je osetiti radost kad četrdeset

pet minuta čekate u redu u Topšopu, preznojavate se od mamurluka posle žurke na poslu, upravo treba da predate sve svoje kreditne kartice znajući da će bar dve biti odbijene, i uz to se osećate gojazno, jer ste upravo isprobali haljinu u kojoj izgledate kao kugla od šarene hartije za novogodišnju jelku. Kroz istoriju, uspevala sam da pregrmim Božić opijajući se da zaboravim bol i zapitkujući sve koji su hteli da me slušaju zašto ne možemo jednostavno da pošaljemo Hristu rođendansku čestitku. Međutim, prošle godine sam čak kupila i božićni kalendar.* Eto koliko prošle godine nisam mrzela Božić.

„Ti uzmi prvu čokoladicu, srećo“, reče Sajmon kad smo otvorili prozorčić s brojem 1. Ležali smo sklupčani na sofi posle kupanja, umotani u pokrivač. „Izmasiraću ti stopala.“ Promeškoltio se i smestio moja stopala sebi u krilo, a ja sam odgrizla glavu čokoladnom Snešku Beliću.

„Volim te, Saro“, rekao je, ali čak i da to nije izgovorio, znala bih da je tako. To što je bio spreman da priđe na manje od deset metara mojim stopalima dovoljno je govorilo.

Oduvek su mi smrdele noge. To je zato što sam nepokolebljivi pristalica jeftinih cipela s visokim potpeticama. Otkad znam za sebe, u kući su me zvali Gljivično Stopalo. Na to sam odgovarala tako što sam vezivala cipele u najlon kese, ostavljala ih ispred sobe, a zatim natapala svoja smrdljiva kopita jakim muškim dezodoransom. Sajmonov stav prema mojim stopalima bio je daleko radikalniji. On je smatrao da im je potrebna ljubav. Prao ih je u kadi, a zatim ih mazao kremom dok smo ležali na sofi.

* Božićni kalendar (*Advent calendar*) služi za odbrojanje dana za vreme božićnog posta i postoji u mnogim oblicima, a savremena verzija uglavnom je namenjena deci i sadrži poklončiće ili čokoladice za svaki dan posta. (Prim. prev.)

„Volim te, Sajmone Gasete“, odgovorih mu mazno. Nisam čak ni trepnula izgovarajući mu prezime. Samo sam se zagledala u njegovo prelepo lice s tim plavim očima i privlačnom smeđom bradom od dva-tri dana i u mišićava ramena dok mi je masirao stopala i nasmešila se. Uzvratio mi je osmehom, a kad god bismo se gledali u oči i smešili, uvek bi se dogodilo isto. Morali smo da se poljubimo. Poljupci sa Sajmonom su bili savršeni. Nije bilo sudaranja zubima ni balavljenja. Ljubili smo se sve dok nismo bili prinuđeni da prestanemo da bismo došli do daha, a do tada su mi usne bile već tako natekle da sam izgledala kao da sam se ljubakala sa žicom za ribanje sudova. Opet smo se radosno iskezili jedno drugom i osetih potrebu da kažem neku neviđenu mudrost.

„Jesam li ti pomenula da sam beznadežno zaljubljena u tebe?“

On zadovoljno uzdahnu i nastavi da mi masira stopala. Potom je započeo duboku i značajnu raspravu o veoma važnom pitanju.

„Znaš li ko je moja omiljena glumica?“

„Hm... Andželina Džoli?“

„Ne... lopata.“

„Penelopa Kruz.“

„Krokodilka? Teško.“

„Predajem se.“

„Sara Sardžent.“

Radosno sam se osmehnula, jer sam ja Sara Sardžent. I glumica sam. I za samo dva dana trebalo je da otputujem u El Ej na snimanje svog prvog holivudskog filma. Ne bilo kakvog holivudskog filma. Već psihološkog trilera Ejmona Najdželsa. Sa svojih sedamnaest replika ovekovečicu strip-tizetu po imenu Tejlor, koju ubijaju u jednoj živici. To nije samo stepenica više na lestvici moje karijere. To je moj put

do vrha. Snimila sam reklamu za *Pica hat*. Učestvovala sam u krimi-serijama *Bil i Ubistva u Midsomeru*. Nastupala sam u pozorištu na Vest endu. A sad sam se spremala za odlazak u Holivud. Bio je to početak mog sna. (Izvinjavam se. Bila je to sezona *Faktora iks.*)* Sve zbog čega sam radila, glumila i do iznemoglosti konobarisala u svom životu, sada se ostvarivalo. A imala sam i predivnog momka koji se ponosio mnome. Čudi me što se nisam prosto rasprsla od blaženstva.

„Sara Sardžent. Čujem da opako žari i pali“, rekoh, u stilu voditeljke *Njuznajta*.

„Mene svakako žari i pali“, nasmeja se on, u stilu zidara koji dobacuje s gradilišta.

Bezobrazno sam se zakikotala.

„A znaš li ti ko je moj omiljeni pokretač dobrotvornih akcija?“

To je bila trešnjica na kolaču. I Sajmonu je savršeno dobro išlo. Odlično je zarađivao kao jedini uvoznik kitakolade, za koju ste možda čuli. To je napitak na bazi tekile koji se služi u realistično oblikovanoj plastičnoj pletenoj korpici. Ali Sajmon je toliko dobar da nije želeo samo da mlati pare i sâm ih troši. Zato je osnovao dobrotvornu agenciju što organizuje avanturistička putovanja za tinejdžere koji ne mogu sebi da ih priušte. Na prvom putovanju otišli su u Brazil. I ja sam išla s njim. Bio je to veliki uspeh, a sada ne samo da mi je Ejmon Najdžels, čuveni filmski režiser, dao ulogu od sedamnaest replika u svom filmu, već je i finansijski podržao Sajmonovu dobrotvornu organizaciju.

„Ne, ne, ne znam ko je tvoj omiljeni pokretač dobrotvornih akcija. Bono?“

* *The X Factor* – rijeliti emisija, takmičenje muzičkih talenata. (Prim. prev.)

„Ah!“

„Geldof?“

„Ne budi smešan.“

„Pa ko onda?“

„Elton Džon.“

Mislila sam da sam vrlo duhovita. Sajmon zaboravi moja stopala i nasrnu na mene. Završila sam vrišteći pod njegovom miškom dok me je golicao. Žalim što je vreme od tog trenutka pod miškom tako brzo prohujalo. Već sutradan sve je počelo da se menja. Niz zloslutnih telefonskih poziva pretio je da podmuklo uzdrma naš blaženi spokoj.

♥ Drugo poglavlje ♥

Prvi telefonski poziv stigao je dok smo kupovali novogodišnju jelku. Nismo nespretno prtili sneg ulicama zelenog Hampsteda noseći pravu jelku iznad glava. Daleko od toga. Bili smo u *Argosu* u Kamden haj stritu. *Argos* je već duže vreme bio na mom spisku najomraženijih stvari. Zaglavio se na vrlo visokoj poziciji, između jedenja iznutrica i gljivica. Dakle, trebalo je da znam.

Pretpostavljam da *Argosu* treba čestitati što je uspeo da zakomplikuje jednostavni proces kupovine. Zašto biste ušli u prodavnicu, uzeli ono što želite i platili kad možete slediti ovu zanimljivu proceduru:

1. pronaći katalog kome ne nedostaje nijedna strana;
2. pronaći kôd artikla koji želite;
3. pronaći olovku i narudžbenicu;
4. zapisati kôd na narudžbenici;
5. čekati na kasi;
6. napokon popričati sa čovekom koji će vam reći ili da trenutno nemaju taj artikal (u kojem slučaju se vraćate